

KS. EUGENIUSZ STENCEL

Pelplin

OBRZĘD BŁOGOSŁAWIENIA DZIECI

„Błogosławić” znaczy w języku Biblii życzyć komuś szczęścia. Dla wierzącego człowieka to życzenie zawiera również wyznanie, że źródłem tego szczęścia jest Bóg, a jednocześnie mieści w sobie prośbę, żeby zachował nas od wszelkiego nieszczęścia.

Błogosławieństwo dzieci nie było w judaizmie rzeczą niezwykłą. Odpowiadało ono zwyczajom żydowskim. Rodzice często błogosławili swoje dzieci w szabat, uczniowie sami prosili nauczyciela o udzielenie błogosławieństwa. Znany był też w Palestynie zwyczaj przynoszenia dzieci do ludzi znanych ze świętobliwości (np. Symeon), czy wielkiej nauki dotyczącej zwłaszcza Pisma św. (żydowscy rabini), żeby mężowie ci wkładali na nie ręce i modląc się polecali je Bogu. Udzielanie błogosławieństwa dokonywało się przez nałożenie rąk. W sumie jednak dziecko z powodu nieznamości Prawa uważano za niewarte uwagi, a szczególne zajmowanie się nim – za stratę czasu. Tę mentalność wyrażają uczniowie zabraniający matkom przyprowadzać swoje dzieci do Jezusa. Postawa Jezusa jest jednak inna, bardziej ludzka. Jezus znajduje czas na kontakt z małymi dziećmi, z tymi najmniejszymi w hierarchii społecznej, zupełnie uzależnionymi od drugich. Specyfika i sposób zwracania się Jezusa do dzieci polega na błogosławieństwie (Por. Mt 19,13-15 Mk 10, 13-16; Łk 18, 15-17). Jezus nie tylko błogosławi dzieci wkładając na nie ręce, lecz także bierze je w swoje ramiona i tuli je do siebie. Przywołując dzieci do siebie stwierdza, że „do takich...należy królestwo Boże”, że trzeba do Niego dopuścić dzieci, bo one są przykładem tego, jak każdy człowiek powinien przyjąć królestwo Boże. Dziecko staje się symbolem człowieka prostego, bez pretensji, pełnego zaufania Jezusowi i Jego orędziu zbawczemu. Dziecko cechuje pokora, uległość, prostota, niewinność,

niektłamana ufność oraz wiara w stosunku do drugiego człowieka. Kto ma takie usposobienie, ten przyjmie królestwo Boże.

Tak zatem chrześcijański zwyczaj błogosławienia dzieci bierze się z przykładu samego Jezusa¹ Jego postępowanie w stosunku do dzieci było zawsze dla Kościoła wyraźnym sygnałem, ażeby to Jego błogosławiące działanie kontynuować. Ochrzczone dzieci są bowiem członkami wspólnoty Kościoła i także wówczas, gdy są jeszcze bardzo małe, prowadzone przez rodziców, albo gdy się uczą, powinny mieć swoje własne miejsce w modlitewnym zgromadzeniu parafialnym. Dlatego zwyczaj udzielania błogosławieństwa dzieciom był praktykowany w tej czy innej formie od niepamiętnych czasów w chrześcijańskich rodzinach i wspólnotach. Jednak liturgiczne formularze błogosławieństw dzieci pojawiły się dopiero pod koniec średniowiecza. *Rituale Romanum* z 1614 r. nie zawiera wprawdzie żadnego specjalnego błogosławieństwa dla dzieci, ale z pewnością dzieci otrzymywały je przy różnych okazjach, takich jak narodziny, choroba itd. W użytku były liczne formularze błogosławieństw dzieci, oparte na różnych tradycjach regionalnych i diecezjalnych, które ostatecznie w 1872 r. papież Pius IX włączył do *Rituale Romanum* jako dodatek, zaś papież Pius XII w 1952 r. umieścił w samym korpusie tego rytuału pięć formularzy błogosławieństw dzieci² Błogosławieństwa te powołują się wyraźnie na postępowanie Jezusa.

Błogosławieństwo dzieci po raz pierwszy występuje podczas chrztu św. dzieci przez uczynienie znaku krzyża na czole³ W życiu wspólnoty parafialnej nowe *Obrzędy błogosławieństw dostosowane do zwyczajów diecezji polskich*⁴ przewidują wiele błogosławieństw dzieci: błogosławieństwo dzieci ochrzczonych, dziecka jeszcze nie ochrzczonego, synów lub córek, którego mogą udzielać rodzice, błogosławieństwo dzieci chorych, obrzęd błogosławieństwa małych dzieci w święto Świętych Młodzianków Męczenników i dzieci rozpoczynających nowy rok szkolny i katechetyczny. Błogosławieństwa te przewidują zależnie od okoliczności możliwość zastosowania dość dużych adaptacji. Niektóre z tych błogosławieństw mogą być sprawowane także przez osoby świeckie, np. rodziców, katechetów czy wychowawców.

¹ A. W e i b e l, *Kindersegnung zur Weihnachtszeit, 2: Heute segnen. Werkbuch zum Benediktionale*, hrsg. A. Heinz, H. Rennings, Freiburg 1987, s. 162.

² Tamże, s. 163.

³ R. B e r g e r, *Mały słownik liturgiczny*, Poznań 1990, s. 22; A. A d a m, R. B e r g e r, *Pastoralliturgisches Handlexikon*, Freiburg 1980, s. 248.

⁴ T I-II, Katowice 1994.

I. BŁOGOSŁAWIENSTWO DZIECI OCHRZCZONYCH

Rodzice chętnie proszą o kapłańskie błogosławieństwo dla swoich dzieci, ponieważ one szczególnie potrzebują Bożej pomocy i opieki. Błogosławieństwo takie sprawować można podczas obchodu jakiegoś święta z udziałem dzieci i z innych okazji. Celebrację taką należy jednak zawsze dostosować do szczególnych okoliczności. Struktura obrzędu zbliżona jest do nabożeństwa słowa Bożego. Rozpoczyna go pieśń na wejście, pozdrowienie dzieci i innych uczestników oraz wprowadzenie, mające na celu przygotowanie dzieci do przyjęcia błogosławieństwa. Z kolei następuje liturgia słowa Bożego.

Obrzędy błogosławieństwa dzieci ochrzczonych zawierają zestaw pięciu fragmentów Ewangelii do wyboru (Mk 10, 13-16; Mt 18, 1-5.10; Mt 19, 13-15; Mt 21, 14-16; Łk 2, 46-52). Mówią one o stosunku Jezusa do dzieci, o udzielaniu im przez Niego błogosławieństwa i postawieniu ich za wzór w przyjmowaniu Jezusowego orędzia zbawczego oraz o znalezieniu Jezusa w świątyni i Jego postępkach, jakie czynił w mądrości, w latach i łasce. Czytanie biblijne może zostać wyjaśnione krótkim słowem przewodniczącego celebracji, ażeby dzieci mogły w świetle wiary zrozumieć znaczenie obrzędu. Po czytaniu biblijnym i słowie skierowanym do dzieci, śpiewa się psalm, hymn albo inną pieśń znaną dzieciom. Po śpiewie następują wezwania modlitewne na wzór modlitwy wiernych. Proponuje się, by dzieci odpowiadały na poszczególne wezwania i dodawały własne intencje. Wspólne prośby kończy modlitwa błogosławieństwa wypowiedziana przez kapłana lub diakona z włożeniem rąk na zgromadzone dzieci. Modlitwa ta zawiera prośbę skierowaną do Boga o udzielenie dzieciom błogosławieństwa, aby obdarzone Jego mocą, pełniły dobre czyny, słuchały natchnień Ducha Świętego i przez to były świadkami Chrystusa oraz głosicielami i obrońcami wiary. Po tej modlitwie błogosławieństwa, szafarz może pokropić dzieci wodą święconą. Na zakończenie obrzędu szafarz czyni nad zgromadzonymi znak krzyża, mówiąc: „Pan Jezus, który umiłował dzieci, niech was błogosławi † i zachowa w swojej miłości” Całość kończy wspólny śpiew.

II. BŁOGOSŁAWIENSTWO DZIECKA JESZCZE NIE OCHRZCZONEGO

Udziela się go przy okazji jakiegoś zgromadzenia zwołanego w celu przygotowania zbliżającej się liturgii chrztu, np. podczas złożenia wizyty rodzi-

com dziecka przez kapłana. W ten sposób – jak mówi księga błogosławieństw – lepiej można wyjaśnić sens znaku krzyża, jaki nad dzieckiem wykonują szafarz i rodzice. Sam obrzęd może być sprawowany również przez osobę świecką, np. rodziców dziecka czy katechetę. Jego struktura podobna jest do błogosławieństwa dzieci ochrzczonych. W przewidzianej liturgii słowa Bożego wybrać trzeba czytanie, które wydaje się bardziej odpowiednie dla przygotowania rodziców do chrztu ich dziecka.

III. BŁOGOSŁAWIENSTWO SYNÓW LUB CÓREK, JAKIEGO MOGĄ UDZIELAĆ RODZICE

Praktyka błogosławienia dzieci przez ich rodziców jest bardzo żywa i obecna również w odnowionych obrzędach chrztu św. dzieci: po kapłanie rodzice i rodzice chrzestni znaczą wobec wspólnoty znakiem krzyża czoła swoich dzieci. Potwierdzają oni w ten sposób, że ich dziecko na mocy sakramentu chrztu będzie przez całe życie należało do Chrystusa. Polecają je trosce Tego, który także za to dziecko umarł i zmartwychwstał. To chrzcielne błogosławieństwo chrześcijańscy rodzice odnawiają za każdym razem, gdy błogosławiają swoje dziecko wieczorem przed nocnym spoczynkiem, przy opuszczaniu domu, przed udaniem się do szkoły, gdy rodzina gromadzi się na wspólną modlitwę lub rozważanie Pisma św., czy też w szczególnych, ważnych sytuacjach życia dziecka. Układ tego obrzędu jest następujący: znak krzyża i pozdrowienie wstępne wraz z krótkim wprowadzeniem do przyjęcia błogosławieństwa, czytanie słowa Bożego, psalm lub odpowiednia pieśń, wspólna modlitwa wiernych, modlitwa błogosławieństwa wraz ze znakiem krzyża na czole dziecka i zakończenie. W przypadku, gdy obrzędowi przewodniczą rodzice, na końcu żegnają się oni mówiąc: „Pan Jezus, który umiłował dzieci, niech nas błogosławi i zachowa w swojej miłości. Amen”

Na uwagę zasługuje bogaty zestaw czytań biblijnych, które można wybrać do wyboru (Mt 19, 13-15; Tb 4, 5-7.19; Prz 4, 1-7; Mt 18, 1-5.10). Po nich następuje śpiew psalmu lub pieśń, krótka refleksja nad usłyszonym czytaniem, wspólna modlitwa wiernych oraz modlitwa błogosławieństwa, podczas której rodzice kreślą znak krzyża na czole dziecka. Zależnie od okoliczności księga błogosławieństw proponuje zastosowanie krótkiej formuły błogosławieństwa.

IV BŁOGOSŁAWIENSTWO DZIECKA CHOREGO

Troska o dziecko podczas jego choroby jest szczególnie wielka. Przez błogosławieństwo jest ono powierzone opiekuńczym i uzdrawiającym dłoniom Boga. Dzięki nałożeniu rąk błogosławieństwo to uzyskuje szczególną siłę wyrazu i bliską więź z działaniem Chrystusa, który błogosławił dzieci.

Obrzęd błogosławieństwa dziecka chorego składa się z wezwań modlitewnych, do których można dodać inne, bardziej uwzględniające sytuację chorego albo szczególne okoliczności oraz z modlitwy błogosławieństwa z włożeniem rąk. W wypadku gdy błogosławieństwa tego udziela osoba świecka, np. matka lub ojciec, wówczas kreśli ona znak krzyża na czole dziecka i wypowiada modlitwę błogosławieństwa. Przewidziany w księdze obrzęd krótszy, zawiera wezwanie szafarza: „Wspomożenie nasze w imieniu Pana”, fragment Pisma św. i modlitwę błogosławieństwa wraz z włożeniem rąk.

V OBRZĘD BŁOGOSŁAWIENSTWA MAŁYCH DZIECI
W ŚWIĘTO ŚWIĘTYCH MŁODZIANKÓW MĘCZENNIKÓW

Dzieci Betlejemskie to pierwsze kwiaty męczeńskie chrześcijaństwa. Zostały one zamordowane w Betlejem z rozkazu Heroda. Swoją śmiercią osłoniły Chrystusa uciekającego do Egiptu. Święto Świętych Młodzianków Męczenników przeżywane w atmosferze żłóbka betlejemskiego stanowi dobrą okazję do udzielenia specjalnego błogosławieństwa dzieciom. Można go udzielić w ramach osobnego obrzędu, np. nabożeństwa słowa Bożego, nabożeństwa przy żłóbku lub też podczas mszy św. Księga liturgiczna zawiera sugestię, że gdy błogosławieństwa udziela się we mszy św., kapłan powinien w homilii wspomnieć o odpowiedzialności rodziców za powierzony im dar życia ich dzieci oraz o obowiązku ich chrześcijańskiego wychowania. Należy podkreślić też godność osoby ludzkiej od chwili poczęcia w łonie matki.

Modlitwa błogosławieństwa, podczas odmawiania której kapłan wyciąga ręce nad dziećmi, następuje po wezwaniach modlitwy powszechnej. Zawiera ona prośbę, aby te dzieci pełniły wśród ludzi dobre czyny, słuchały natchnień Ducha Świętego i były świadkami Chrystusa oraz głosicielami i obrońcami wiary. Ostatnie dwie prośby nawiązują wyraźnie do myśli teologicznej święta Świętych Młodzianków. Kapłan może według uznania udzielić

po komunii św. końcowego uroczystego błogosławieństwa według formuły zawartej w księdze.

VI. OBRZĘD BŁOGOSŁAWIENSTWA DZIECI ROZPOCZYNAJĄCYCH ROK SZKOLNY I KATECHETYCZNY

Rozpoczęcie przez dziecko nauki w szkole jest dla niego ważnym, doniosłym wydarzeniem życiowym. Dzieci powinny doświadczyć, że wydarzenia, jakie dokonują się w ich życiu, mają związek z Bogiem. Rodzice ponownie uświadomią sobie swoje zadania, jakie przez narodzenie i chrzest swojego dziecka wzięli na siebie. Przez to błogosławieństwo wspólnota dzieci uprasza u Boga opiekę dla siebie na czas nauki i obronę przed wypadkami w drodze do szkoły w ruchu ulicznym.

Obrzęd błogosławieństwa dzieci rozpoczynających nowy rok szkolny i katechetyczny winien być połączony z mszą św. sprawowaną w pierwszych dniach nowego roku szkolnego i katechetycznego. Można również połączyć to błogosławieństwo z mszą św. ku czci św. Stanisława Kostki. Sam obrzęd błogosławieństwa ma miejsce po ostatnim wezwaniu modlitwy powszechnej, której propozycję zawiera także księga liturgiczna. Modlitwa błogosławieństwa, której towarzyszy znak krzyża, zawiera prośbę do Boga, aby oświecał umysły dzieci, rozpalał serca ogniem Ducha Świętego, aby poznawały prawdę, wzrastały w mądrości i łasce na wzór Jezusa Chrystusa oraz by wielbiły Boga w społeczności Kościoła. Druga część modlitwy błogosławieństwa zawiera prośbę o pobłogosławienie dzieciom przyborów szkolnych. Po modlitwie kapłan może pokropić wodą święconą dzieci (i młodzież) oraz przybory szkolne.

VII. PROPOZYCJE PASTORALNE

Mówiąc o błogosławieństwach dzieci trzeba sobie najpierw uświadomić, jak wielką szansę duszpasterską stanowi w tej mierze sama msza św. Dzieci, które wraz ze swymi rodzicami biorą udział we mszy św. niedzielnej, mogą w ramach końcowych obrzędów liturgii mszalnej otrzymać specjalne błogosławieństwo, tzn. mogą być pojedynczo błogosławione. Po końcowym bło-

głosławieństwie lub przed nim kapłan zaprasza małe dzieci z matkami lub ojcami, żeby podeszły bliżej ołtarza. Podczas pieśni końcowej błogosławi się dzieci, czyniąc na ich czole znak krzyża i wypowiadając takie np. słowa: „Pan Jezus niech cię błogosławi, niech cię obdarza swoją miłością i niech cię utrzyma w swojej łasce”⁵ Można wówczas dać dzieciom jakiś obrazek związany z niedzielą Ewangelią, który w domu pokolorują.

Inna propozycja udzielenia błogosławieństwa dzieciom dotyczy organizowania w kościołach parafialnych specjalnych nabożeństw, w ramach których udziela się dzieciom błogosławieństwa. Kilka takich nabożeństw prezentuje – jak widzieliśmy – księga *Obrzędy błogosławieństw*. Stanowią one pewien wzorzec, na podstawie którego można tworzyć nowe, krótkie celebracje liturgiczne wraz z błogosławieństwem dzieci. Forma takiej celebracji musi być jednak odpowiednio dostosowana do dzieci, pozbawiona wszystkiego, co mogłoby je nadmiernie obciążyć. Wskazane byłoby, aby w tych nabożeństwach obok dzieci udział brali także ich rodzice. Dzieci bowiem mają przeżyć i doświadczyć obecność rodziców jako tych, którzy się modlą wraz z nimi.

Doniosłe znaczenie posiada obrzęd błogosławieństwa dzieci urządzany z okazji ważniejszych świąt i okresów roku liturgicznego, zwłaszcza obu głównych uroczystości Wielkanocy i Bożego Narodzenia. Dzięki nim małe dzieci mogą przeżywać w sposób początkowy rok kościelny.

Czas Bożego Narodzenia jest szczególnie odpowiednim okresem, w którym powinno się urządzać w kościele parafialnym nabożeństwa dla przedszkolaków i dzieci szkolnych z udzielaniem im błogosławieństwa. Najbardziej nadają się do tego błogosławieństwa: drugi dzień święta Bożego Narodzenia – święto św. Szczepana, święto Świętej Rodziny, albo święto świętych Młodzianków. Podczas błogosławieństwa dzieci winny odczuć, że wcielenie Syna Bożego jest dla nich darem Ojca Niebieskiego, który one powinny przekazywać innym. Jako znak tego dzieci otrzymują błogosławieństwo i składają jakiś materialny dar dla dzieci mieszkających na obszarach misyjnych.

Struktura obrzędu mogłaby być następująca: pozdrowienie zgromadzonych i wprowadzenie, śpiew kolędy, modlitwa, opowiadanie o stajence betlejemskiej, pasterzach, którzy przybyli do Dzieciątka Jezus, albo pokazanie figury Maryi, św. Józefa i objaśnienie ich. Kapłan może też pokazać dzieciom kartkę zawierającą motyw Bożego Narodzenia, którą potem dzieci zabiorą ze

⁵ Por. *Dyrektorium o mszach świętych z udziałem dzieci nr 16*, w: *To czyńcie na moją Pamiątkę. Eucharystia w dokumentach Kościoła*, oprac. J. Miazek, Warszawa 1987, s. 224.

sobą do domu w celu pokolorowania. W dalszej części tej celebracji dzieci mogą złożyć przy stajence betlejemskiej dary, jakie zebrały np. na misje w okresie adwentu. Potem następuje modlitwa wiernych wraz z *Ojcze nasz*, wezwanie Maryi, Matki Pana Jezusa w modlitwie *Zdrowaś Maryjo* oraz samo błogosławieństwo dzieci. Poprzedza je każdorazowo pytanie o imię dziecka. Kapłan znaczy znakiem krzyża na czole każde dziecko z osobna mówiąc: „N., Jezus był dzieckiem, tak jak ty: niech On cię błogosławi † i niech cię strzeże” Dzieciom można podarować obrazek przedstawiający scenę Narodzenia Pana Jezusa, który mogą w domu pokolorować. Celebrację kończy nawiedzenie szopki betlejemskiej i śpiew kolędy⁶

Inna propozycja dotycząca udzielania dzieciom błogosławieństwa w okresie Bożego Narodzenia dotyczy domowych uroczystości związanych z wieczorą wigilijną i Nowym Rokiem. Pod koniec wieczery, przed przekazaniem sobie podarunków, ojciec lub matka może wyrazić następujące życzenie przez błogosławieństwo nad dziećmi: „Wielki Bóg stał się małym Dzieckiem. Leży na sianku w żłobie w Betlejem. Niech się zmiłuje nad nami, niech obdarzy nas swoją łaską i † niech nam błogosławi. Amen” W poranek Nowego Roku albo w noc sylwestrową w ramach życzeń noworocznych może matka lub ojciec uczynić wodą święconą znak krzyża świętego na czole dziecka, mówiąc: „Niech cię w tym nowym roku błogosławi Ojciec i Syn i Duch Święty. Amen”⁷ Przy okazji warto przypomnieć, że wieczorem, gdy ojciec lub matka podchodzą i błogosławią swoje dzieci, byłoby wskazane odmówienie krótkiej modlitwy błogosławieństwa. Trzeba przy tym koniecznie wymienić w tej modlitwie imię dziecka.

Celebracja błogosławieństwa w okresie Wielkanocy, które sprawuje się w drugi dzień święta Zmartwychwstania Pańskiego albo w jedną z niedziel tego okresu, posiada podobną strukturę jak w okresie Bożego Narodzenia: pozdrowienie, wprowadzenie, śpiew pieśni, modlitwa, rozmowa z dziećmi na temat Wielkanocy. Można się tu np. posłużyć zapaloną świecą paschalną i wyjaśnić jej symbolikę. Z kolei następują wezwania modlitewne do Chrystusa wraz ze śpiewem wielkanocnym *Alleluja*, modlitwa wiernych, *Ojcze nasz* i błogosławieństwo, któremu towarzyszy formuła: „N., Jezus jest zawsze przy tobie; niech On cię błogosławi † i niech cię strzeże” Błogosławieństwu może

⁶ Schemat opracowany przez Elmara Nübolda, kierownika Niemieckiego Instytutu Liturgicznego w Trewirze (maszynopis).

⁷ W e i b e l, *Kindersegnung zur Weihnachtszeit*, s. 167 n.

towarzyszyć przekazanie dzieciom małej świecy wielkanocnej lub obrazka z motywem wielkanocnym do pokolorowania w domu.

Dogodnym czasem urządzenia specjalnego błogosławieństwa dla dzieci może być wspomnienie św. Błażeja⁸. Mogłoby ono mieć następującą strukturę: pozdrowienie i wprowadzenie, pieśń, modlitwa, opowiadanie o św. Błażeju, kilka wezwań litanii do wybranych świętych z uwzględnieniem św. Błażeja jako patrona od chorób gardła, modlitwa wiernych, *Ojczy nasz*, błogosławieństwo dzieci, zakończenie. Błogosławieństwa dzieci może dokonać kapłan posługując się dwiema skrzyżowanymi świecami, które powinny być zapalone. Może także zapytać każde dziecko z osobna o imię i uczynić kciukiem znak krzyża na jego czole, mówiąc przy tym: „N., niech św. Błażej modli się za ciebie i Jezus † niech cię błogosławi” Dzieciom można również podarować obrazek do pokolorowania.

Ważną rolę odgrywają również błogosławieństwa udzielane dzieciom z okazji święta poświęcenia miejscowego kościoła i odpustu parafialnego („imieniny kościoła”). *Dyrektorium o mszach św. z udziałem dzieci* proponuje różnego rodzaju nabożeństwa mające charakter katechetyczny, które przygotowują do udziału we mszy św.⁹ Struktura takiego nabożeństwa może przedstawiać się w sposób następujący: pozdrowienie i wprowadzenie, śpiew pieśni, modlitwa, rozmowa z dziećmi, w czasie której kapłan wyjaśnia im, co to jest ambona i ołtarz, pokazuje lekcjonarz, patenę i kielich albo też pokazuje miejsce udzielania sakramentu chrztu św., dzbanuszek do polewania wodą chrzcielną i naczynie z olejem krzyżma św. Może też pokazać dzieciom ilustrację przedstawiającą budynek kościelny, którą później dzieci otrzymają w celu pokolorowania. Następnym elementem takiego nabożeństwa może być pokropienie wodą święconą jako przypomnienie przyjętego chrztu w kościele, modlitwa wiernych i błogosławieństwo. Kapłan, pytając każde dziecko o imię, znaczy je na czole znakiem krzyża św. mówiąc: „N., ty należysz do Jezusa Chrystusa: niech On cię błogosławi † i niech cię strzeże” Następnie wręcza się dziecku obrazek. Nabożeństwo kończy wspólna pieśń.

⁸ Propozycja E. Nübolda (dz. cyt.).

⁹ Tamże, s. 223-224.

DER RITUS DER KINDERSEGNUNG

Z u s a m m e n f a s s u n g

Die Kindersegnung wird seit undenklichen Zeiten in den christlichen Familien und Gemeinschaften praktiziert. Dieser Brauch stammt von Christus selbst. Sein Verhalten gegenüber den Kindern stellte für die Kirche immer ein ausdrückliches Zeichen dar, diese Seine Segnung weiterzuführen.

Die Segnung der Kinder findet sich das erste Mal im Ritus der Kindertaufe, wenn das Kreuzzeichen auf die Stirn des Täuflings gezeichnet wird. Die „Riten der Segnungen“ sehen eine ganze Reihe besonderer Kindersegnungen vor, die innerhalb der hl. Messe oder während besonders organisierter liturgischer Zelebrationen, z.B. im Rahmen von Wortgottesdiensten, gespendet werden können.

Von großer Bedeutung ist der Ritus der Kindersegnung aus Anlaß wichtiger Feste und Zeiten des liturgischen Jahres. Manche Segnungen können auch von Laien gespendet werden, z.B. von Eltern, Katecheten oder Erziehern.

Aus dem Polnischen übersetzt von Herbert Ulrich